

Titl.

Věc: Žádost o zapsání do seznamu BR a převedení z SNR odb. Smíchov do odb. BR.

Výboru rev. sdružení
"Bojovníci Rozhlasu"

Přílohy: 2

Já, níže podepsaný Josef Eliáš, narozený 10. dubna 1925 v Oděse SSSR, žádám tímto o zapsání do seznamu Bojovníků Rozhlasu. Žádost svojí odůvodňuji, mimo přiloženého ~~ne-~~popisu mé bojové činnosti a fotografií pro ty bratry kteří mě dle jména neznají, tímto:

Ihned po revoluci jsem vstoupil dobrovolně do armády, ve které na podzim roku 1945 jsem byl určen k takové službě, že jsem byl stále mimo ČSR nebo mimo Prahu, takže jsem neměl možnost informovat se o organizační práci bojovníků rozhlasu. Přesto však ještě v červnu roku 1945 jsem napsal popis své bojové činnosti a odevzdal bratru škpt. Preislerovi. Na prvou valnou hromadu, konanou v národním domě na Vinohradech jsem rovněž pozvánku obdržel. V pátek, asi za 14 dní po valné hromadě jsem se dostavil do rozhlasu, za účelem vylnění kartotéčního lístku, což jsem ihned na místě učinil a spolu s opisem mé bojové činnosti jsem odevzdal br. Dvořákovi. Při tom jsme nahlíželi do seznamu zda jsem tam zapsán. Byly tam 2 seznamy. V jednom jsem zapsán byl, ve druhém však nikoliv. Na můj dotaz, proč tam nejsem zapsán, odpověděl mě br. Dvořák, že jest to nový opis a že ještě není úplný. Zároveň jsem žádal o prodej odznaků "Bojovníků Rozhlasu" avšak již žádný nebyl. Za 4 dni nato jsem musel služebně opustit ČSR a za 6 měsíců když jsem se vrátil, říkala mě matka, abych si došel do rozhlasu, že nebude asi něco v pořádku. Obdržela pozvánky znějící na jméno mého bratra Vladimíra Eliáše, kter~~ý~~ který v rozhlase padnul a na moje jméno mě nic nedošlo. Jelikož se jednalo o vánoční nadílku nevěnoval jsem tomu pozornost, mysle, že jest to pouze pro pozůstalé nebo pro raněné. Avšak když jsem neobdržel ani pozvání na schůzi týkající se nařčení bratra mjr. Rakouše rozhodl jsem se, že se přesvědčím. Nastaly však květnové oslavy a potom prázdniny a já byl nucen odjet na brigádu. A nyní po návratu jsem u bratra Noska skutečně zjistil, že v seznamu zapsán nejsem. Žádám proto o dodatečně obnovené zapsání.

Co se týče druhého bodu mé žádosti, má se tato věc následovně:

Popis mé bojové činnosti

Předem podotýkám, že tento popis jest psán po více jak dvou letech a proto nesmí být brán zřetel na časové nebo poněkud uchýlené údaje.

Po pátečních večerních bouřích na Václavském náměstí a přilehlých ulicích, jsem se v sobotu ráno dne 5.V.1945 potuloval kolem štefaníkových kasáren na Smíchově. Scházelo se sem stále více obyvatel, tvořily se hlioučky, až pojednou z neznámého popudu, jsme skoro všichni rozhodli se jít do kasáren. Na kasárenském dvore jsme se zastavili a čekali co teď. Jelikož žádný odpor nám nebyl kladen. Vládní vojáci chodili jako kdyby nás tam ani nebylo, když tu asi kolem 10 nebo půl jedenácté hodiny vyběhl jeden z budovy a křičel: "Pojďte si pro zbraně" Běželi jsme za ním. V přízemí budovy po pravé straně kasáren se rozdávaly zbraně. Ihned se začaly tvořit skupinky a určovat kdo kam půjde. Byl jsem se svým bratrem určen do skupiny pana škpt. Kováře a jeli ~~na~~ do jinoch, kde stál u Waltrový továrny, mezi vytrženými kolejnicemi, německý obrněný vlak. Rozdělili jsme se a na povel p.škpt. Kováře zahájili palbu. Asi po hodinové přestřelce šel p.škpt. vyjednávat. Avšak marně. Po jeho návratu jsme zahájili opět střelbu a dostali jsme příkaz k vypálení pancéřových pěstí, kterou jsme každý obdrželi již v kasárnech a s kterou nás po cestě naučili vládní vojáci zacházet. Při vypálení pancéřových pěstí se vznal 1 vagon, poškozena lokomotiva a u několika vagonů byly prolomeny stěny. Po tomto byla opět palba zastavena a p. škpt šel opět vyjednávat. Němci prohlásili že se vzdají, avšak pouze vojsku. Pan škpt. s nimi vyjednal, že budou jednotlivě opustit vlak, skládat zbraně na planince u dráhy a radit se na cestě vedoucí k Nové škole. Němci tak učinili. Obstoupili jsme je a hlídali, zatím co ostatní nakládali zbraně. Němce jsme předali ve Waltrově továrně přítomným dělníkům a jeli zpět do kasáren. Zde jsme rozdali ukoristěné zbraně a čekali na nové rozkazy. Asi za půl hodiny přiběhl vládní voják a volal, kdo chce jeti na Rozhlas. Přihlásili jsme se s bratrem, nasedli na vůz a jeli. Bylo nás asi 10. 4 vládní vojáci a zbytek civilisti. Nepamatuji se již na ně. Chtěli jsme jeti přes Václavské náměstí, avšak byli jsme zastaveni s poukazem, že se již tamtudy nedostaneme. Jeli jsme proto Ječnou ulicí a zastavili jsme v ulici nad Římskou. Vyskákali jsme a běželi Balbínovou ulicí dolů. U Rozhlasu se již prudce střílelo. Roztrhli jsme se a postupovali dům od domu. Zde jsem ztratil kontakt s ostatními bratry. Sám jsem se dostal až do čísla 14, právě v tom okamžiku, kdy jeden policista se snažil od auta stojícího proti vchodu do Rozhlasu z Balbínové ulice, vypálit pancéřovou pěst. Vběhl jsem do domu a ocitl jsem se ve zvýšeném přízemí či I. patře. Tam jsem zabočil do dvěřní bytu jehož okna vedla na ulici. V bytě byli dva civilisti. Šel jsem k nim. Jeden byl ozbrojený, druhý však nikoliv. Jak jsem později zjistil byl to br. Polánek. Stoupli jsme si opět k oknu, když tu začal pálit kulomet na naši stranu. Ozbrojený bratr křikl: "Lehnout". Padnul jsem ihned pod okno. Vedle mě ležel br. Polánek a začal si stěžovat, že nemá zbraň. Druhý bratr mu v žertu odpověděl, že až padne aby si vzal jeho a ukazoval těž kapsy ve kterých má náboje. Nečekali jsme, že se to tak brzy splní. Kulomet přestal střílet, my jsme se zvedli a chtěli jsme se opět postavit k oknu, když tu se ozvalo ještě několik ran. Křikl jsem: "Na zem" a podíval jsem se na druhého bratra: Viděl jsem, že ještě stojí a proto jsem to opakoval. Pojednou bratr se počal pomalu hroutit, až padl. Priskočil jsem k němu a v první chvíli jsem neviděl žádnou ránu až když jsem rozepl sako, bylo vidět že kule mu prolétla z pravé strany u krku a prolétla snad tak, že mu zasáhla srdce, jelikož byl na místě mrtev. Vynesl jsem jej s pomocí

bratra Polánka na chodbu a br. Polánek se vrátil zpět k oknu. Pojednou vyběhl a křičel: "Poběž jde se do Rozhlasu" Běžel jsem s ním, a proběhlivraty v Balbínově ulici. Neznal jsem budovu Rozhlasu, jelikož ~~žijím~~ jsem tam nikdy nebyl a proto jsem zabocil ihned doleva. Dostal jsem se do ubikací nemecké hlídky. Bylo tam již několik bratrů a proto jsem vyběhl ven, přímo do protějších dveří. Proběhl chodbou a ocitl jsem se ve zvýšeném přízemí odkud jsem sešel po schodech do haly. Byl tam již ~~ka~~ veliký chaos. Chtěl jsem nalézt svého bratra a proto jsem vyšel ven. Setkali jsme se na rohu Římské a Balbínovy ulice, právě v tom okamžiku, když se vyváděli ven němeč z Rozhlasu a tak jsme se k nim rozběhli. Podle rozkazu jsme se snažili je pokud možno "uchránit" před rozčileným obyvatelům. Když jsme se potom vrátili zpět, potulovali jsme se kolem budovy, když tu přišel k nám jeden policista a žádal abychom mu odevzdali zbraně. Odmítl jsem s poukazem, že ho raději zastřelím než abych mu dal vybojovanou zbraň, když ho k tomu ještě neznám a nevím co je zač. Řekl mi, že mám pravdu a že je to stejně blbý rozkaz, protože jenom hlupák by dal někomu svoji zbraň. Sešli jsme do Rozhlasu a toulali jsme se budovou. Když jsme se vrátili zpět do haly, sedli jsme si na ~~na~~ schody vedoucí do mezipatra a povídali jsme si s několika bratry. K večeru přišel p. škt. Záruba, shromáždil všechny přítomné v hale, poděkoval nám, pobídl k dalšímu boji a začal nás rozdělovat na služby, dle toho kdo se kam hlásil. Přihlásil jsem se ke službě na dvoře mezi Rozhlasem a továrnou Bosch. Odesli jsme s několika bratry na naše stanoviště. Držel jsem stráž u vchodu do dvora. Asi za dvě hodiny mě přišel vystřídat jiný bratr, který se hlásil jako četař jméno si již nepamatuji. Nevím kolik bylo hodin, byla však velká tma a stále drobně poprchávalo. Po vystřídání jsem si šel sednout do nákladního auta stojícího na dvoře. Byl jsem již tak v polodřímotě, když se pojednou ozvala střelba. Vyklouzl jsem z auta, skryl se za jeho kolem a na čísi povel že je to z továrny Bosch, jsem začal pálit do oken továrny. Pojednou se ozvala ohlušující rána a nějaký bratr pobízel k opatrnému ústupu. Vklouzli jsme oknem vedoucím za dvora do Rozhlasu. Potom jsem si sedl do vratek, kde bylo několik bratrů mezi nimiž jeden v uniformě italského legionáře. S ním si povídal můj bratr. Připojil jsem se k debatě a později jsem si šel lehnout na lehátko stojící u skleněných dveří v čele haly. V neděli ráno jsme opět byli rozdělováni do skupinek a v nich již určování velitelé. Byl jsem se svým bratrem ve skupině br. ppor. Jandourka. Přes den nebylo nic zvláštního o čem by se dalo napsat. Snad na ústní dotazy by bylo lépe opovídat. Až teprve asi kol 5 hodiny počala německá turbínka létat nad námi a bombardovat. Byli jsme v této době s bratrem a je šel jedním legionářem v místnosti kde bylo později velitelství rozhlasu. Ve vedlejší místnosti byli dopoledne dva angličtí vojáci, kteří k nám v sobotu v noci přišli. Po prvním náletu, kdy byl zasažen dům za Rozhlasem, nalétávala "turbínka" po druhé, br. legionář křikl "do krytu" a vyběhl ven. Můj bratr za ním. Já jsem však spatřil turbínku již nad "Smetankou" a vedel jsem, že bych dolů již nedoběhl proto jsem sebou praštil pod okno: V tom se ozvala ohlušující rána. Chvilková tma a tu mě blesklo hlavou, že jsme zasaženi, a že bratr nemohl dolů doběhnouti. Zvedl jsem se vyběhl z místnosti a počal je hledat. Nevím jak jsem se dostal ven a když jsem je tam nikde nevidel běžel jsem k barikádě v Balbínově ulici nad Římskou, kde se bratři shromáždžovali. Avšak ani tam jsem je nespatriil a nikdo o něm nevěděl. Tu jeden bratr řekl, že dole v Rozhlase je spousta mrtvých. Běžel jsem zpět a počal je hledati v troskách. Našel jsem ho skoro ihned v místech kde byly dříve schody z haly do mezipatra. Mel utrženy obě ruce a nohy a plíce roztrženy tlakem vzduchu. Vytáhl jsem je blíž k východu. Víím, že mě někdo od něj odváděl a přikryl ho, nepamatuji se však na něj, jelikož jsem byl velice rozrušen. V pondělí ráno jsem telefonoval z domu naproti Rozhlasu na Stalinově třídě, kde byla samaritská služba domů, že bratr padnul.

V Rozhlase jsem zůstal nadále a později jako člen "Roty Rozhlas" jsem zůstal na vojně. Jako svědky uvádím: br. rtm. Vorel, br. Pečánek starší a mladší, br. rotný Škopový, br. Pelant Ladislav, br. ppor. Jandourek, br. Zeman br. Štefl, br. Hošek Beřich, br. Kácl, br. ppor. Janda a mnozí jiní jejich jména si nepamatuji, nebo neznám a pro něž příkládám svoji fotografii.

Jugl. (1947)

Dne 5. května 1945 v sobotu dopoledne, jsem byl ve Štefaní-
kových kasárnách na Smíchově, odkud asi v 1/2 11 jsme jeli na obrněný
německý vlak, stojící u Waltrové továrny v Jinonicích. Před odjezdem
jsme byli všichni zapsáni důstojníkem vládního vojska. Tyto seznamy
byly patrně později dány k dispozici SNR odb. Smíchov, která mě vyhoto-
vila legitimaci a spolu s odznakem a přihláškou doručila domů. V této
přihlášce jsem však jako hlavní revoluční činnost uvedl boj o rozhlas.
Proto též žádám o převedení ze sdružení barikádníků Smíchov do sdruž.
"Bojovníků Rozhlasu".

Doufám, že mé žádosti bude kladně vyhověno, jelikož má žádost
jest v plném právu a doufám, že mou službou vlasti konanou v čl. amádě
nebude vzato právo být členem sdružení bojovníků rozhlasu, byl-li jsem
jim, když toho bylo třeba.

S přátelským "Nazdar"

Jugoslav

Bojovníci rozhlasu, Praha XII, č. rozhlas	
Svaz národní revoluce - oddělení Sdružení barikádníků	
Došlo dne:	30. IX. 47 Číslo pořadové: 1052
Počet stran:	4 Příloh: 1 karta Příloha: Marek
Členo ve sdružení dne:	2. IX. 47 Podpis: Nová
K vyřízení pověřen:	<i>Jugoslav</i> Podpis:
Vyřízeno dne:	Podpis:
Odpověď odeslána dne:	Podpis: